

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Et Par Ord i Anledning af den gamle Præsts Skrivelse til Fyens og Ribes kaarede Bispe (i Skilderiet No. 54 og 55)

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Et Par Ord i Anledning af den gamle Præsts Skrivelse til Fyens og Ribes kaarede Bispe (i Skilderiet No. 54 og 55)", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1030. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1811_163-txt-shoot-idm294.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Et Par Ord i Anledning af den gamle Præsts Skrivelse til Fyens og Ribes kaarede Bispe (i Skilderiet No. 54 og 55).

(Sluttet.)

Den *tredie* Formaning om, at skaffe Præsterne Agtelse ved at tage dem tilbords o. s. v. er saare ufofnøden, som Alt hvad om denne Sag er snakket og skrevet og skreget saatit og saalænge. Er Præsten Bonde, Verdensmand eller Flinkfyr, da bør han agtes som den der ikke er, hvad han skal være, og det bliver han og; er han derimod kristelig Præst, da vil han af alle *Kristne* blive agtet som den, der bør overmaade æres og elskes for sin Gernings Skyld. Det er sandt, de vantro Verdens Børn vil foragte og bele ham; men jeg mener at Tjeneren er ikke bedre end Herren, og at ingen Jesu Kristi Tjener kan ønske at høiagtes af dem som ringeagte Jesus. Derfor vil jeg ogsaa bede Gud og Kongen at forskaane Præsterne for Rang. Deres Embede er deres Rang og trænge de til nogen anden, da er det fordi de enten ingen fortjene, eller fordi de ere blevne overflødige. Hvis nogen Lem er daarlig nok til at ønske Rang, da mindes han, hvad Jesus sagde til hine jødiske Lærere, som havde Lyst til at hilses paa Torvene og sidde øverst tilbords!!

Endelig gives en Formaning om, ei at tabe Præsternes Fremgang i Kundskab af Sigte. Grundig Indsigt i de hellige Skrifter er vist nok en billig Fordring til alle Ordets Tjenere, men Man maa aldrig glemme, at der behøves langt mere sammenslæbt Kundskab til at fordreie end til at forstaa Skrifterne. Præsten bør have grundig Kundskab i de gamle Sprog og i Historien, især efter Kristi Fødsel; thi uden den kan han i vore Tider neppe blive fast i den sande Lærdom; men aldrig mægtig til at gendrive dem, som sige imod. Denne Kundskab, og fremforalt et fortroligt Bekendtskab med Bibelen, er det imidlertid ikke Man almindelig mener, naar Man taler om Præstens Stigen i Kundskab og Fremgang med Tiden; men derimod Bekendtskab med de nyeste Bibelfjenders Bortforklaringer af Kristendommens Grundsandheder, med Døgnbladene, Børnebøger og Muldskrifter. Det er nu engang Tidsalderens Kendemærke at foragte alt Gammelt, undtagen Synden, og at vurdere Kundskab ene efter Glimmeren, den kan berede, eller efter Nyttens for Hverdagslivet med dets jordiske Sysler. Intet Under altsaa, at det ebraiske Sprog, som ene kan bruges til at forstaa den foragtede Bibel, paa det skammeligste afjaskes og forsømmes paa de fleste Høiskoler. Intet Under, at selv Græsk og Latin, som fordrer saameget Hovedbrud og ikke indrente en Skilling, læres daglig slettere, og at der nu slet ikke ved den græske Undervisning tages Hensyn paa Testamentet, hvis Forstand dog altid *hos Kristne* maa være Hovedøiemedet. Intet Under endelig, at mangen Skoledørs passeligste Overskrift er: *aliquid in omnibus et nihil in toto*. Sandt og vist er det, at denne Adfærd giver Videnskaben sit Banesaar og at den, udjaget af Præstegaardene, ei længe mægter at friste sit kummerlige Liv i Høiskolens Fængsel; men hvad nytter det at udraabe Sligt i Ørken? Faa ville høre det, denne Verdens Kloge le i deres Inderste over enhver Advarsel og skyde Skylden paa Sværmeriet og det tykke Blod; men om end selv Jordens Konger vilde lægge det paa Hjerte, hvad da? kan de tilbagegive den mistede Tro paa Sjælens Høihed formedelst sit Slægtskab med Guddommen; eller er Videnskabelighed mulig uden den? Nei sandelig, ligesaa lidet som Ptolemæerne, som Trajan og Antoninerne, efterat Religionen var falden, mægtede at oplive Videnskaberne, ligesaa lidet vil Konge eller Bisp kunne gøre det nu. Kan det guddommelige Ord igen gribe Sjælene og opvarme Hjerterne, da maa Videnskaberne blomstre, thi da kappes selv menig Mand om, at hædre og understøtte dem som holde sig til *Bogen*; og naar Bibelen elskes over Alt paa Jord, kan der aldrig fattes Ungersvende og Mænd, som med Glæde opoffre Livet til dens Forstand og Forsvar. Skeer det derimod ikke, og maa den *solomstraalede Dronning, Religionen*, flygte for *Dragen* ind i Ørken og fødes der sin beskikkede Tid: da ve dig, Europa! ei længe skal du da bryste dig i Høisædet, men falde som Babel, og vorde Mørkets og hver uren Aands Bolig.

N. F. S. Grundtvig.